

РЕШЕНИЕ

№ 6932

гр. София, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 24.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6546** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 84, ал. 2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба, подадена от Р. Р. М., [дата на раждане], гражданка на И., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 18-ОК/27.06.2022 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ не е допусната последваща молба с вх. № УП-18500/08.06.2022 г. на ДАБ до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради нарушение на закова. Сочи се нарушение на чл. 76б, ал.1 ЗУБ, тъй като административният орган не е възприел обстоятелствата, отразени в представеното от жалбоподателката ново писмено доказателство, касаещо първоначалната ѝ бежанска история, но свидетелстващо, че заплахата за нейния живот и сигурност продължава и към настоящия момент. Поради това е невъзможно връщането ѝ в страната по произход - И.. Позовава се на Позицията на ВКБООН, относно завръщането в И.. Искането до съда е за отмяна на акта и връщане на преписката на административния орган с указания за разглеждане на молбата в производство за предоставяне на международна закрила.

В хода на устните състезания по делото чужденката моли да бъдат спазени нейните права. Уточнява, че е в България от 7 години и 6 месеца. Споделя, че в И. няма при кого да се завърне, както и опасения, че ще бъде убита. Счита, че следва да бъдат спазени човешките ѝ права в Европа, като посочва, че отдавна би се завърнала в родината си, ако не изпитвала страх.

Ответникът интервюиращ орган при ДАБ, чрез пълномощник, изразява становище за неоснователност на жалбата в подробна молба – становище от 20.10.2022 г.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

За първи път Р. Р. М. е подала молба за международна закрила, рег. №УП-18500, на 06.07.2016 г./л.93/. Личните ѝ данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ /л.85/.

Въз основа на молба, вх.№ УП-18500/14.09.2016 г., подадена от чужденката за доброволно връщане в страната ѝ на произход /л.77/, е постановено решение № 14339 от 30.12.2016 г. на заместник - председателя на ДАБ /л.76/, с което, на основание чл.77, ал.3, вр. чл.15, ал.1, т.6 от ЗУБ, е прекратено производството за предоставяне на международна закрила.

С решение № 9017 от 03.07.2018 г. по адм. д. № 4758/2017 г. на Върховния административен съд, III-то отделение е отменено решение № 14339 от 30.12.2016 г. на заместник - председателя на ДАБ.

Във връзка с горното решение на ВАС, с чужденката е проведено интервю на 29.03.2019 г. /л.61/, в присъствието на адвокат, по време на което тя подробно изложила фактите и обстоятелствата, свързани с причините, поради които е потърсила международна закрила в Република България. В проведеното интервю Р. М. е заявила, че напуснала нелегално И. в посока Турция през 2016 г., където останала около месец, след което преминала незаконно на територията на Република България на 27.07.2016 г. Като причини за напускането на родината си е посочила, че след смъртта на майка ѝ (10 г. преди интервюто) нямала никого там. Докато била жива, баба ѝ, по бащина линия, се грижела за нея и малкия ѝ брат, но след това трябвало да остане сама. Баща ѝ имал ново семейство, при което не можела да отседне, а по-големите ѝ братя не били добри хора. Заявила е, че не е била заплашвана лично, не е била преследвана по никакви причини, включително и заради половата си принадлежност, срещу нея не са били упражнявани актове на насилие извън дома, а за конфликтите с брат ѝ е посочила, че и двамата били нервни понякога. Не желае да се завърне в страната си по произход, защото няма при кого да живее там.

С решение № 4099/08.07.2019 г. председателят на ДАБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Р. Р. М.. Жалбата срещу административния акт е отхвърлена с решение № 369/17.01.2020 г., постановено по адм. д. № 8633/2019 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 12553/12.10.2020г., постановено по адм. д. № 3240/2020 г. по описа на ВАС.

Процесното административно производство е започнало по подадената последваща, втора по ред, молба вх.№ УП-18500/08.06.2022 г. до председателя на ДАБ, с която Р. Р. М. е поискала предоставяне на международна закрила. Посочила е, че животът и сигурността в страната ѝ на произход са застрашени. Към молбата приложила свидетелство № 27289 от 10.02.2022 г. на полицейското ръководство в [населено място] – МВР, Република И., полицейски център „Ш.“ /л.30/.

С оспореното в настоящото производство решение № 18-ОК/27.06.2022 г., издадено от интервюиращ орган при ДАБ, последващата молба рег. № УП-18500 от 08.06.2022 г., подадена от Р. Р. М., не е допусната до производство за предоставяне на

международна закрила. Ответникът е приел, че мотивите, изложени в последващата молба, са вече разгледани, както от административния орган, така и от съдебните инстанции по време на предходното производство. По отношение на представеното ново доказателство, представляващо свидетелство от полицията в И., интервюиращият орган е посочил, че в същото се обсъжда дали все още е налице опасност за жалбоподателката и членовете на семейството, като запитването е по повод заплахата към баща ѝ, датираща от 2015 г. Положението по отношение на сигурността на чужденката през 2015 г. е било подробно анализирано с решение № 4099/08.07.2019 г. на председателя на ДАБ-МС, поради което в последващата си молба, кандидатката не се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното ѝ положение или обстоятелства, настъпили в държавата ѝ на произход. На следващо място, в решението е цитирана справка, вх. № МД-290/30.05.2022 г. на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС, въз основа на която е формиран извод, че към момента на изготвянето ѝ, на територията на И. не се установява съществено влошаване във външно и вътрешнополитическата обстановка на страната. На основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Р. е връчено срещу подпис на чужденката на 05.07.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – П. Л., младши експерт в Регистрационно-приемателния център – [населено място], ПМЗ –[жк], определен за интервюиращ орган на ДАБ със заповед №РД05-784/09.12.2020 г. на председателя на ДАБ. Спазен е срокът по чл. 76б, ал. 1 вр. ал. 2 ЗУБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 76а от ЗУБ, преди да пристъпи към разглеждане по същество на последващата молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост, съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, според който подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. В срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила; 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила /чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ/. Следователно, в производството по чл. 76б ЗУБ подлежи на преценка наличието на нови обстоятелства, както и дали чужденецът се позовава на някакви нови факти, които са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, като тези обстоятелства несъмнено следва да са свързани с разглеждането на въпроса дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

В случая не се спори, че подадената от Р. М. молба за предоставяне на международна закрила рег. № УП-18500/08.06.2022 г. на ДАБ е последваща по смисъла на § 1, т. б от ДР на ЗУБ. Оспорен е изводът на ответния орган, че представеното от чужденката

писмено доказателство не установява наличието на нови обстоятелства от значение за личното ѝ положение и страната по произход.

Оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Правилен и обоснован е изводът на интервюиращия орган, че представеният от чужденката документ не сочи наличие на нови обстоятелства от значение за личното ѝ положение и страната по произход. От представеното свидетелство № 27289 от 10.02.2022 г. от полицейското ръководство в [населено място] – МВР, Република И., полицейски център „Ш.“, в превод на български език, е видно, че се касае за лица, отправяли заплахи към бащата на жалбоподателката през 2015 г., като е направено запитване до полицейския орган дали същите са арестувани. Така заявените обстоятелства не са нови по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗУБ, тъй като положението на Р. М. е било подробно обсъдено с решение № 4099/08.07.2019 г. на председателя на ДАБ-МС. В проведеното с Р. М. интервю, чужденката заявява, че към нея не са отправяни заплахи, не е преследвана, не е имала проблеми с официалните власти, както и, че единственият мотив да напускане страната си на произход е липсата на близки, при които да отседне, след смъртта на майка ѝ и баба ѝ. На следващо място, прави впечатление, че в интервюто никъде не споменава за заплаха от конкретни лица към семейството ѝ през 2015 г. Напротив, за баща си споделя, че след смъртта на майка ѝ, той живее с втората си съпруга, която не била съгласна Р. М. да живее с тях, следователно дори и да се приеме тезата, че е имало отправяни заплахи към баща ѝ, то тя не е била засегната по никакъв начин от тях.

В разглеждания случай Р. М. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност по смисъла на чл.8 и чл.9 от ЗУБ, нито вероятност да бъдат накърнени основните ѝ човешки права, които да наведат съда към обсъждане на съображенията за закрила, посочени в Позицията на ВКБООН, относно завръщането ѝ в И.. Напротив, от бежанската история става ясно, че жалбоподателката търси по-хуманно и спокойно място за живот. В тази връзка, твърденията за заплаха за живота и сигурността ѝ, споделени за първи път след 7 години престой в Република България, следва да се ценят като дадени в противоречие с другите заявени от нея обстоятелства в предходното производство по предоставяне на международна закрила.

В допълнение следва да се посочи, че по делото липсват доказателства, а и твърдения за съществено изменение на обстановката в И.. От представената справка вх. № МД-290/30.05.2022 г. на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС е видно, че в Иракски К., в който е живяла чужденката, има значителен брой вътрешно разселени лица, които имат достъп до здравеопазване и подпомагане, в това число от международната общност. Тези установявания са изложени и в решение на Съда по правата на човека от 04.06.2015 г., в което е посочено като възможно завръщане до градовете, попадащи в региона, тъй като в тях не биха били нарушени основните човешки права.

Съобразно правомощието, предвидено с чл. 13, ал. 2 ЗУБ, интервюиращият орган подробно е обсъдил представените с последващата молба документи и е формирал правилен извод, че същите не установяват наличие на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното ѝ положение или относно държавата ѝ по произход.

По гореизложените съображения жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,

Административен съд София град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от Р. Р. М., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 18-ОК/27.06.2022 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: